

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **X**
bytem Ú.
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hrubým
sídlem na Hrádku 1940, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. KrÚ 8628/2019

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2019, č. j. KrÚ 8628/2019 **se ruší a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jakuba Hrubého, advokáta, náhradu nákladů řízení ve výši 13.466,50 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

- Rozhodnutím Městského úřadu Ústí nad Orlicí, stavebního úřadu (dále též „stavební úřad“) ze dne 30. 8. 2018, č. j. MUUO/11863/2018/SÚ/Ma, bylo podle zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) rozhodnuto o umístění stavby „NPK, a.s., centrální příjem včetně centralizace akutních provozů v Orlickoústecké nemocnici“, na pozemcích st. parc. č. x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), x (zastavěná plocha a nádvoří), a pozemcích poz. parc. č. x (ostatní plocha), x (ostatní plocha), x (ostatní plocha) a x (ostatní plocha), vše v katastrálním území x (stavba obsahuje: SO 01 Centrální příjem, SO 02 Energoblok, SO 03 Zdroj O2, sklad tlakových lahví CO2, AR, CORGON, SO 06 Komunikace, zpevněné plochy, SO 07 Areálové kanalizace, retence, ORL, SO 08 Přípojka vodovodu, SO 09 Areálový vodovod, SO 10 Přeložky zdravotně technických instalací, SO 11 Venkovní rozvody a přeložky medicinálních plynů, SO 12 Přípojka plynu včetně regulační skříně, SO 13 Přeložky stávajících venkových silnoproudých rozvodů, SO 14 Venkovní kabelové rozvody 0,4 kV, SO 15 Venkovní kabelové rozvody elektronických komunikací, SO 16 Venkovní osvětlení, SO 17 Oplocení, SO 18 Opěrné zdi, SO 19 Terénní a sadové úpravy, PS 02 Trafostanice, PS 03 Náhradní zdroj DA, PS 04 Přeložky VN 35 kV) a současně byly tímto rozhodnutím stanoveny podmínky pro umístění stavby a pro projektovou přípravu navrženého záměru.
- Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje rozhodnutím ze dne 30. 1. 2019, č. j. KrÚ 8628/2019 zamítl podle § 90 odst. 5 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) společné odvolání žalobce, K. P., E. Š., J. N., K. S., a M. S., J. K. a M. K. a společné odvolání A. H. a J. H. a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.
- Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a násl. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.r.s.“).
- Žalobce předně namítal podjatost pracovníků Krajského úřadu Pardubického kraje včetně Stavebního úřadu města Ústí nad Orlicí, odboru životního prostředí, neboť tito jsou dle žalobce buď přímo či nepřímým podřízení investorovi (žadateli) dotčené stavby, který je současně vlastníkem stavebních pozemků v areálu Orlicko-ústecké nemocnice. Žalobce se dovolává existence tzv. systémové podjatosti, tvrdí, že o výsledku územního řízení bylo z důvodu politického významu „v podstatě rozhodnuto předem.“ Žalobce k svým tvrzením odkazuje na konkrétní publicistické články (V nemocnici vyroste centrální příjem. Obyvatelé sousední ulice nesouhlasí. Zdroj: www.oiktv.cz/zpravdy - ze dne 2. 10. 2018; Bez zpoždění. Centrální příjmy vyrostanou v kraji podle plánu. Zdroj: www.pardubickydenik.cz/zpravdy region - ze dne 15. 8. 2018). Konkrétně žalobce namítal, že M. V., vedoucí odboru životního prostředí a zemědělství Krajského úřadu Pardubického kraje, resp. Z. Č., vedoucí oddělení vodního hospodářství, nemůže být kompetentní k posuzování stavebnětechnického vypořádání námitek, kterým by měl být nestranný orgán krajského úřadu odboru stavebního. Žalobce v této souvislosti poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), z nějž byla vytvořena tato právní věta (publ. pod č. 2802/2013 Sb. NSS): „Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územního

samosprávného celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti úřední osoby dle § 14 odst. 1 správního řádu její zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnému celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být její postoj k věci ovlivněn i jinými než zákonnými hledisky.“

5. Dále žalobce nesouhlasil se způsobem, jakým se žalovaný vypořádal s jeho námitkou nedodržení povinnosti maximálního šetření práv vlastníků sousedních pozemků. Dle žalobce chybí v žalovaném rozhodnutí jakákoliv konkrétní kritéria aplikace vlastního uvážení správního orgánu, jsou zde uvedeny pouze hrubé rysy hledisek a samotný závěr. Žalobce se ve vztahu k právu na zachování pohody bydlení dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113. Žalobce uvedl, že projekt centrálního příjmu (Dle dokumentace pro územní rozhodnutí se jedná o centrální urgentní příjem pro spádovou oblast Orlickoústecka, Litomyšle a Svitav v rámci specializované a super specializované péče.) je nekoncepční, neboť dojde bez náhrady k odstranění stávajícího plotu, tudíž zde bude zcela volný přístup do plánovaného bloku centrálního urgentního příjmu, pavilónu zásobování chirurgie, zásobování urgentního příjmu a volný vstup do prostor nemocnice. Přijaté řešení centrálního urgentního příjmu je rovněž v rozporu s celosvětovým trendem protiteroristických opatření, jedná se o tzv. měkký cíl v podobě lůžkových zdravotnických zařízení. Žalobce doplnil, že ostatní areály nových či rekonstruovaných nemocnic bývají oplocené, a poukázal na tyto příklady: areál Oblastní nemocnice Jičín, areál Nemocnice Rudolfa a Stefanie Benešov, areál Uherskohradištské nemocnice.
6. Žalobce sporoval rovněž způsob vypořádání navazující námitky, která obsahovala požadavek na výstavbu protihlukové zdi. Žalobce zdůraznil, že dle výpočtů žalovaného bude předpokládaný počet příjezdů sanitních vozů cca 130 denně, přičemž na dobu nočního klidu (od 22:00 hodin do 6:00 hodin) připadá průměrně 44 sanitních vozů. Žalobce přitom tvrdí, že v důsledku tohoto provozu budou on a vlastníci sousedních nemovitostí v ulici J. a J. K. rušeni v noci modrou světelnou a zvukovou signalizací a hlukem. Tyto problémy by přitom mohl vyřešit příjezdový zastřešený koridor. Dle žalobce tuto problematiku dostatečně neřeší závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Pardubického kraje ze dne 16. 3. 2018 ani příslušné vyjádření Ministerstva zdravotnictví ČR. V původní studii výstavby centrálního urgentního příjmu přitom byl proces příjmu pacientů dispozičně oddělen od stávající zástavby. Žalobce rovněž sporuje tvrzení žalovaného obsažené v žalovaném rozhodnutí, že ulicí J. a J. K. vede v současnosti trasa sanitek rychlé záchranné služby. Ta je však dle žalobce vedena současným areálem nemocnice, mimořádně též z boční strany nemocnice části ARO, která je opatřena vstupním tunelem, jak vyplývá rovněž z přílohy č. 1 hlukové studie - revize, str. 17. Žalobce nepovažuje za dostatečný ten argument žalovaného, že dle hlukové studie není požadavek žalobce důvodný. Žalobci se jedná nikoliv pouze o hluk, nýbrž i o ochranu zdraví před imisemi pohledem a blikajícím světlem sanitek a dovolává se tak ochrany zdraví podle čl. 31 Listiny základních práv a svobod a v rovině zákona ochrany podle § 76 odst. 2 stavebního zákona, podle kterého každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu musí být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb. Žalobce odmítá závěr žalovaného postavený na tom, že v uzavřeném tunelu by vznikl problém s větráním, neboť tento problém je technologicky řešitelný a dále odmítá závěr, že by touto realizací došlo ke snížení denního světla v pobytových

prostorech u krytého vjezdu a že by došlo k významnému hlukovému zatížení vlivem četných odrazů uvnitř tunelu od vnitřních tvrdých povrchů budovy a tunelu. Dle žalovaného by bylo rovněž nutno odstranit bez náhrady stromovou alej, neboť zde dochází k souběhu inženýrských sítí a ochranných pásem. Dle žalobce však k zastínění pozemků a domů dojde zejména v důsledku realizace třípatrové budovy v těsné blízkosti zástavby. Pokud jde o stromovou alej, dle projektu se počítá s vykácením a následným dosázením, přičemž cca prvních dvacet let tyto stromy nebudou plnit dělicí funkci mezi nemocnicí a stávající zástavbou rodinných domů.

7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení věci. Zdůraznil, že předmětná stavba je umístěna v již stávajícím areálu nemocnice, kde je zřejmé, že postupem času musí dojít k modernizaci provozu za účelem zefektivnění zdravotnických služeb, v daném případě urgentního příjmu, kde je rozhodující i rychlost zásahu a poskytnutí první pomoci. Celý areál nemocnice je vymezen i platným územním plánem města Ústí nad Orlicí, nachází se v zastavěném území, ve funkční ploše OV – občanské vybavení – veřejná infrastruktura. Jde o plochu, jejímž hlavním převažujícím využitím je nekomerční občanské vybavení sloužící pro veřejnou správu, vzdělávání a výchovu, sociální služby, zdravotnictví, kulturu a církev, ochranu obyvatelstva a související dopravní a technickou infrastrukturu. Tedy i navržený záměr je v souladu s územním plánem města Ústí nad Orlicí. Navržený záměr odpovídá obecným požadavkům na umístování staveb vyjádřeným vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území.
8. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.) a po veřejném projednání věci dne 11. 12. 2019 dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu byly zjištěny následující ve věci podstatné skutkové okolnosti. Dne 28. 3. 2018 podal Pardubický kraj u stavebního úřadu žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby „NPK, a.s., centrální příjem včetně centralizace akutních provozů v Orlickoústecké nemocnici“, na pozemcích v katastrálním území Ústí nad Orlicí (pozemky a konkrétní rozsah stavby byl již specifikován shora). Stavební úřad oznámil písemností ze dne 21. 5. 2018 zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídil ústní jednání spojené s místním šetřením na den 12. 7. 2018. Dne 8. 6. 2018 obdržel stavební úřad doplnění dokumentace pro územní rozhodnutí s upřesněním dopravního napojení centrálního urgentního příjmu a vyjádření Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 5. 6. 2018, ze kterého vyplývá, že navržený záměr nebude podléhat zjišťovacímu řízení podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon EIA“), a dále, že se na něho nevztahují ustanovení uvedeného zákona pro podlimitní záměry.
10. Dne 27. 6. 2018 obdržel stavební úřad námítky k projednávanému záměru podané zástupcem účastníků řízení, kteří byli následně žalovaným označeni jako odvolatelé 2. Tyto námítky směřují k požadavku na realizaci protihlukových opatření s ohledem na navržené umístění plochy pro parkování a vjezdu k centrálnímu příjmu určenému pro sanitní vozidla. Dne 12. 7. 2018 obdržel při ústním jednání námítky dalších účastníků

řízení zastoupených žalobcem, následně označených žalovaným jako odvolatelé 1, kterými vyjadřují nesouhlas s jeho umístěním, což odůvodňují zhoršením kvality prostředí, nevhodným začleněním do území, nadměrnou hlučností, dotčením zájmů chráněných zákonem č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon na ochranu přírody a krajiny“), malým odstupem od uliční čáry a ostatních objektů, zmatečností záměru, obtížnou manipulací vozidel pro zásobování, vše jako důsledek umístění navrženého záměru. Z průběhu ústního jednání byl sepsán protokol, k dohodě o námitkách uplatněných účastníky řízení nedošlo.

11. Písemností ze dne 23. 7. 2018 vyzval stavební úřad účastníky řízení k tomu, aby se vyjádřili k podkladům pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů od doručení sdělení. Této možnosti využil žadatel záměru podáním ze dne 27. 7. 2018.
12. Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2018, č. j. MUUO/11863/2018/SÚ/Ma, stavební úřad rozhodl o umístění předmětné stavby a stanovil podmínky pro umístění a projektovou přípravu navrženého záměru. V rozhodnutí stavební úřad uvedl, že záměr je v souladu s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcími předpisy, zejména s vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Dle stavebního úřadu je v souladu rovněž s požadavky na veřejnou dopravní nebo technickou infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení nebo k podmínkám dotčených ochranných a bezpečnostních pásem, což je doloženo souhlasnými stanovisky správců jednotlivých inženýrských sítí a souhlasnými stanovisky ve věci zřízení nových sjezdů z pozemku poz. parc. č. X na místní komunikaci ul. J. a J. K. v x (stanovisko vlastníka komunikace - Město Ústí nad Orlicí ze dne 7. 3. 2018, závazné stanovisko Krajského ředitelství policie Pardubického kraje ze dne 26. 1. 2018, rozhodnutí silničního správního úřadu ze dne 15. 3. 2018 - povolení ke zřízení sjezdů).
13. K odvolání odvolatelů 2 žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že považuje za prokázané, že záměr žadatele je v souladu se všemi požadavky uvedenými v ust. § 90 stavebního zákona. Žalovaný si v rámci odvolacího řízení ve smyslu ust. § 149 odst. 5 správního řádu vyžádal potvrzení nebo změnu odvoláním napadeného závazného stanoviska ze dne 16. 3. 2018, které k navrženému záměru vydala Krajská hygienická stanice Pardubického kraje se sídlem v Pardubicích (dále jen „KHS PK“) u jejího nadřízeného orgánu, tj. Ministerstva zdravotnictví ČR. Odvolatelé 2 totiž tvrdili, že akustická studie, která byla podkladem pro vydání závazného stanoviska, byla neúplná a neodpovídala skutečné míře hluku, jaký v místě reálně bude, neboť se do ní nepromítly zdroje hluku, které jsou nedílně spojeny s využíváním centrálního příjmu a parkoviště u nemocnice umístěných přímo proti zástavbě rodinných domů.
14. Písemností ze dne 13. 12. 2018 však ministerstvo napadené závazné stanovisko KHS PK ze dne 16. 3. 2018 potvrdilo. Dále žalovaný uvedl, že dokumentace pro umístění stavby obsahuje hlukovou studii z února 2018, včetně přílohy z března 2018. Jejím obsahem a věcnou správností se zabývalo ministerstvo při provedení přezkumu závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví a potvrdilo její správnost. Odvolací orgán nemá žádný zřejmý důkaz o tom, že by ministerstvo při přezkoumání napadeného závazného stanoviska pochybilo a uvedenou hlukovou studii považuje za dostatečný podklad pro provedení územního řízení s následným vydáním napadeného rozhodnutí. Hluková studie nebyla revidována na úpravu organizace dopravy, která sníží dopravní zatížení a hluk

z dopravy v ulici J. a J. K. KHS PK vydala souhlasné závazné stanovisko k původně uvažovanému „horšímu“ stavu.

15. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že součástí dokumentace pro územní řízení, která byla přílohou projednávané žádosti, je souhrnné vyjádření vydané Městským úřadem Ústí nad Orlicí, odborem životního prostředí, ze dne 12. 2. 2018, které obsahuje vyjádření orgánu ochrany přírody, který posoudil předložený záměr z hlediska zájmů chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny a dospěl k závěru, že jediným dotčením zájmů uvedeného zákona je potřeba kácení dřevin, která vyžaduje vydání povolení. Závazné stanovisko, jehož obsahem je povolení kácení vzrostlých stromů (jasan), orgán ochrany přírody vydal dne 26. 2. 2018 a je také součástí spisu vedeného ve věci podané žádosti. Stavební úřad povolil kácení dřevin převzetím závazného stanoviska do výrokové části, v odůvodnění napadeného rozhodnutí se touto částí výroku také zabýval. Ze souhrnného vyjádření ze dne 12. 2. 2018 je zřejmé, že žadatel žádné další vyjádření či závazné stanovisko ve smyslu zákona na ochranu přírody a krajiny není povinen předkládat stavebnímu úřadu k projednání předmětného záměru.
16. Dále se žalovaný zabýval námitkami proti schválené podobě projektu. Konkrétně se jednalo o dodatečnou změnu výšky stavby – navýšení o 2,55 m, což není zohledněno ve studii oslunění objektů. Součástí dokumentace je posouzení oslunění a denního osvětlení rodinných domů v ulici J. a J. K. Podkladem pro zpracování studie byla dokumentace pro umístění stavby s datem zpracování 01/2018, což je dokumentace, kterou stavební úřad projednal v územním řízení. Studie oslunění v modelovém výpočtu počítá se třemi nadzemními podlažími + vybudování protihlukové stěny 2.55 m na střeše nad 3. nadzemního podlaží. Z uvedených skutečností ve studii je dle žalovaného zřejmé, že posouzení denního osvětlení a oslunění odpovídá aktuální hmotě a výšce objektu.
17. Odvolatelé 1 nesouhlasili se správním úvahou stavebního úřadu předestřenou ohledně námítky nedodržení šetření práv vlastníků sousedních pozemků a požadavku na vybudování protihlukové stěny spojené s přístřeškem v délce min. 20 m (příjezdový tunel). Stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel dle názoru žalovaného z limitních hodnot pro umístění staveb daných zejména vyhláškou č. 501/2006 Sb. a dalšími právními předpisy (vyhláška č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb, ve znění pozdějších předpisů, vyhláška č. 268/2009, o technických požadavcích na stavby, ve znění pozdějších předpisů). Předmětná stavba je umístěna v zastavěné části stávajícího areálu, v ploše určené platným územním plánem pro občanskou vybavenost, veřejnou infrastrukturu. Svým měřítkem a členěním hmoty navrhovaný objekt centrálního příjmu harmonicky zapadá dle žalovaného do okolního prostředí. Žalovaný zdůraznil, že stavba je umístěna v logické funkční návaznosti na sousední pavilon chirurgických oborů, kde se nacházejí operační sály. Tuto skutečnost potvrdil i městský architekt M. K. ve svém stanovisku k předmětné stavbě.
18. Žalovaný má za to, že podle upřesnění dopravního napojení centrálního urgentního příjmu v Orlickoústecké nemocnici s cílem odlehčit dopravní zatížení ulice J. a J. K. nedojde k obtěžování účastníků řízení vlastních pozemky a stavby na nich v ulici J. a J. K. ve vyšší míře, než je pro provoz stávající nemocnice nezbytně nutné. Stěžejní skutečností při posuzování navrženého záměru a námitek uplatněných účastníky řízení byla dle žalovaného ta skutečnost, že navržený záměr je součástí stávajícího areálu nemocnice.

Dispozičně provozní řešení navrhovaného objektu je plně v souladu se všemi požadavky na tento druh zdravotnických zařízení. Dále žalovaný uvedl, že ulicí J. a J. K. je již v současnosti vedena trasa sanitky rychlé záchranné pomoci.

19. Požadavek odvolatelů 1 na realizaci protihlukové stěny (příjezdového tunelu) vyhodnotil žalovaný jako požadavek jdoucí nad rámec hlukových limitů. Žadatel k vybudování příjezdového tunelu pro sanitky rychlé záchranné služby u centrálního urgentního příjmu uvedl: „Vzhledem k vytvoření uzavřeného prostoru typu tunel vznikne problém s větráním při vjezdu vozidel – emise zplodin kumulované v uzavřeném prostoru. Dále dojde k výraznému snížení denního světla v pobytových prostorech u krytého vjezdu. Významné bude také hlukové zatížení v rovině vjezdu a výjezdu vlivem četných odrazů uvnitř tunelu od vnitřních tvrdých povrchů budovy a vytvořeného tunelu. Bude tím vznikat bubnový efekt – zesilování zvuku jako při bubnování. Tím se bude hluk oběma otevřenými vjezdy šířit zesílený ven a významně zatíží okolí, v tomto případě rodinné domy na st. parc. č. X, X a X a prostor u oken lůžkových pokojů budovy B. Navrhované vybudování příjezdového tunelu je problematické i z následujících důvodů: z hlediska prostorového uspořádání (souběh inženýrských sítí a jejich ochranných pásem) lze takovou stěnu postavit pouze v místě stromové aleje, kterou by bylo nutné bez náhrady odstranit, nutnost zřízení další vzduchotechniky pro větrání prostor navazujících na vytvořený prostor tunelu i prostoru samotného tunelu, která by negativně zatížila okolí.“ Z uvedeného je dle žalovaného patrné, že žadatel zvažoval možnost, zda vyhovět námitkám účastníků řízení a zvolit tím zdánlivě bezkonfliktní řešení, ale s ohledem na zápory požadovaného řešení neupravil žádost tak, aby požadoval umístění navrženého záměru včetně příjezdového tunelu.
20. S námitkou obtěžování pohledem se žalovaný vypořádal tak, že předpokládané obtěžování pohledem nemůže přinést absolutní ztrátu soukromí odvolatelů, nebude převyšovat míru přiměřenou poměrům, zejména s ohledem na skutečnost, že se jedná o nemovité věci situované v souvislé městské zástavbě, kde nelze naopak dosáhnout úplného soukromí. Co se týká možného pohledu do oken domu ve vlastnictví odvolatelů, nedojde k mimořádné situaci, při které by bylo soustavně a závažným způsobem narušeno soukromí namítajících s odkazem na oprávněný předpoklad užívání prostor centrálního příjmu v areálu nemocnice za účelem zkvalitnění zdravotnických služeb stávající nemocnicí a ne cíleným sledováním dění v okolí z oken budovy. Stavba je umístěna v souladu s územním plánem Města Ústí nad Orlicí, stavebním zákonem a platnou legislativou. Nový objekt je od ulice pohledově odcloněn dosázením vzrostlých stromů v místě původní aleje.
21. Nyní k samotnému soudnímu přezkumu.
22. Předně se krajský soud musel vypořádat s námitkou tzv. systémové podjatosti, kterou žalobce spatřuje v tom, že o záměru stavby, jejímž investorem a rovněž vlastníkem dotčených pozemků je Pardubický kraj, rozhodovali úředníci Krajského úřadu Pardubického kraje. Krajský soud se s uvedenou námitkou neztotožnil, a to z následujících důvodů. Podle § 14 odst. 2 správního řádu platí, že úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku. Tento text ust. § 14 odst. 2 správního řádu byl s účinností od 1. 1. 2018 vložen do správního řádu zákonem č. 176/2018 Sb., kterým se mění zákon č.

500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a to jako reakce na extenzivní výklad ust. § 14 odst. 1 správního řádu Nejvyšším správním soudem (viz zejména shora citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č.j. 1 As 89/2010, publ. pod č. 2802/2013 Sb. NSS; Vedral, Josef: K řešení tzv. systémové podjatosti. Zdroj: ASPI IDLIT265840CZ). Ve zvláštní části důvodové zprávy k návrhu této novely bylo v čl. I bodu 1 uvedeno: „Pokud ve věci, jež se přímo nebo nepřímo týká státu nebo územního samosprávného celku, není existence služebního poměru nebo pracovněprávního nebo jiného obdobného vztahu úřední osoby, která o věci rozhoduje, ke státu nebo k tomuto územnímu samosprávnému celku, důvodem systémové podjatosti, nemůže být (vzhledem k logickému argumentu a maiori ad minus) překročena kritická míra systémového rizika podjatosti ani přistoupením další skutečnosti, která by jinak (neplatila-li by výchozí podmínka) mohla být důvodem systémové podjatosti. Jinými slovy řečeno splnění této výchozí podmínky vylučuje, aby další skutečnosti (např. jevy v politické nebo mediální sféře, zájem vlivných osob na výsledku řízení), které přímo nebo nepřímo souvisejí s existencí daného vztahu úřední osoby ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku, byly důvodem systémové podjatosti. Výše uvedené nevylučuje individuální posouzení podjatosti v souladu s důvody uvedenými v § 14 odst. 1 správního řádu.“ Podle platné a účinné právní úpravy v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.) proto nebylo možné považovat úřední osoby za podjaté z důvodu tzv. systémové podjatosti. Popsaný případ nelze považovat ani za situaci, kdy rozhodovaly podjaté úřední osoby podle § 14 odst. 1 správního řádu, neboť žalobce neučinil ve vztahu ke konkrétním úředním osobám žádná konkrétní tvrzení. Tato žalobní námitka byla tudíž nutně vyhodnocena jako nedůvodná.

23. Naproti tomu krajský soud vyhodnotil jako plně důvodné ostatní námitky žalobce směřující proti nedostatečné ochraně jeho práva na soukromí, resp. ochrany kvality prostředí. Žalobce totiž v podstatě uplatnil námitky požadující ochranu zachování rozumné míry kvality jeho prostředí, dříve označovanou jako pohoda bydlení. O nedovolené imise stavby na úkor ostatních vlastníků sousedních nemovitostí jde přitom jen tehdy, je-li splněna jak podmínka obtěžování imisemi v míře nepřiměřené místním poměrům, tak podmínka podstatného omezení obvyklého užívání nemovitosti (v jejím rámci se posuzují poměry druhové, tedy užívání obvyklé v jiných podobných místech; viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Přípustnost uplatňování tohoto typu občanskoprávních námitek v územním řízení vyplývá z § 89 odst. 4 věty druhé stavebního zákona, podle kterého vlastník sousední nemovité věci může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým je jeho právo přímo dotčeno. Podle § 89 odst. 6 stavebního zákona platí, že nedojde-li ohledně uplatněné námitky k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí námitku na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě technických norem, pokud námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Působnost stavebního úřadu se přitom vztahuje i na námitky občanskoprávní povahy, jejichž podstatou není spor o existenci nebo rozsah vlastnického práva nebo jiných věcných práv (viz usnesení zvláštního senátu zřízeného dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 27. 7. 2011, čj. Konf 10/2011 – 7).

24. Výkladem pohody bydlení se zabývala četná judikatura [viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 61/2006 – 69 a ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 – 116, ze kterého byly vytvořeny právní věty:

„I. "Pohodou bydlení" ve smyslu § 8 odst. 1 in fine vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu, nutno rozumět souhrn činitelů a vlivů, které přispívají k tomu, aby bydlení bylo zdravé a vhodné pro všechny kategorie uživatelů, resp. aby byla vytvořena vhodná atmosféra klidného bydlení; pohoda bydlení je v tomto pojetí dána zejména kvalitou jednotlivých složek životního prostředí, např. nízkou hladinou hluku (z dopravy, výroby, zábavních podniků, ze stavebních prací aj.), čistotou ovzduší, přiměřeným množstvím zeleně, nízkými emisemi pachů a prachu, osluněním apod.; pro zabezpečení pohody bydlení se pak zkoumá intenzita narušení jednotlivých činitelů a jeho důsledky, tedy objektivně existující souhrn činitelů a vlivů, které se posuzují každý jednotlivě a všechny ve vzájemných souvislostech.

II. Správní orgán při posuzování, zda je v konkrétním případě pohoda bydlení zajištěna, nemůže ovšem zcela abstrahovat ani od určitých subjektivních hledisek daných způsobem života osob, kterých se má stavba, jejíž vliv na pohodu bydlení je zkoumán, dotýkat; podmínkou zohlednění těchto subjektivních hledisek ovšem je, že způsob života dotčených osob a jejich z toho plynoucí subjektivní nároky na pohodu bydlení nevybočují v podstatné míře od obecných oprávněně požadovatelných standardů se zohledněním místních zvláštností dané lokality.“]

25. Ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění vyhlášky č. 431/2012 Sb., je použita kategorie „kvality prostředí,“ obsahově jde přitom o obdobnou kategorii, jakou je pohoda bydlení, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 27/2012 – 113, z něhož byly vytvořeny tyto právní věty:

„I. Mezi jednotlivé činitele ovlivňující pohodu bydlení (kvalitu prostředí) náleží také podstatné snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, úbytek oblohové složky, omezení výhledu, a tedy i míra oslunění a osvětlení bytu, a narušení soukromí, protože i tyto složky se na pohodě bydlení podílejí.

II. Správní orgán při posuzování, zda mohlo dojít k narušení pohody bydlení, musí přihlížet i ke konkrétním zvláštnostem lokality. V lokalitě s vysokou úrovní státní, příp. i mezinárodní památkové ochrany stavební úřady vybírají pouze mírnější a citlivější varianty zásahů do jejího vzhledu.

III. Jakkoli výhled z oken určité nemovitosti nemůže být v průběhu času absolutně neměnný, lze důvodně očekávat, že pokud dojde v okruhu několika málo metrů od nemovitosti jednotlivce k zásadní změně výhledových poměrů jako nepochybné složce pohody bydlení, která přímo souvisí i s posuzováním oslunění nemovitosti a stíněním okolních budov, bude se moci dotčená osoba k těmto změnám vyjádřit ve správním řízení, bude-li se toho domáhat.“

26. Je tedy zřejmé, že je vždy třeba přihlížet ke konkrétním zvláštnostem lokality, nelze proto považovat za dostačující závěr žalovaného, který je postaven primárně na objektivní skutečnosti, že předmětný záměr stavby je typově v souladu s územním plánem dané lokality. Zjednodušeně řečeno, jestliže je daná lokalita vymezena územním plánem jako lokalita určená pro občanskou vybavenost a veřejnou infrastrukturu, neznamená to, že bez dalšího lze vydat územní rozhodnutí pro umístění jakékoliv stavby nemocnice či stavby

rozšíření nemocnice. Soulad s územním plánem je nezbytnou, avšak nikoliv jedinou, a tudíž dostačující podmínkou pro vydání zákonného rozhodnutí pro umístění stavby.

27. Stavební záměr musí být jednak v souladu s územním plánem, což v dané věci nikdo nespороval, druhak musí respektovat oprávněné zájmy vlastníků sousedních nemovitostí. Tato povinnost je stavebníkovi stanovena explicitně v § 76 odst. 2 stavebního zákona: Každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy. Pro úplnost krajský soud uvádí, že platná právní úprava nefavorizuje zájmy žádného stavebníka před oprávněnými zájmy ostatních účastníků řízení. Stavebník proto nemá právo na realizaci typově vyhovujícího stavebního záměru v jakékoliv podobě, nýbrž je povinen, respektovat veřejné zájmy a oprávněné zájmy dotčených subjektů, tj. předkládat řešení nikoliv upřednostňující zájmy stavebníka, ale řešení pokud možno optimální. Nutnost poměřování veřejného a soukromého zájmu vyplývá již ze zákonného vymezení cílů územního plánování [§ 18 stavebního zákona: (1) Cílem územního plánování je vytvářet předpoklady pro výstavbu a pro udržitelný rozvoj území, spočívající ve vyváženém vztahu podmínek pro příznivé životní prostředí, pro hospodářský rozvoj a pro soudržnost společenství obyvatel území a který uspokojuje potřeby současné generace, aniž by ohrožoval podmínky života generací budoucích. (2) Územní plánování zajišťuje předpoklady pro udržitelný rozvoj území soustavným a komplexním řešením účelného využití a prostorového uspořádání území s cílem dosažení obecně prospěšného souladu veřejných a soukromých zájmů na rozvoji území.].
28. Posuzování souladu záměru žadatele se zákonnými požadavky, které provádí stavební úřad, je pak upraveno v § 90 stavebního zákona. Shora uvedeným imperativem obsaženým v ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona, se musí řídit rovněž stavební úřad při rozhodování o stavebním záměru. Tedy stavební úřad je povinen vážit vzájemně kolidující zájmy a při jejich poměřování uplatnit princip proporcionality, přičemž při poměřování platí, že čím vyšší je stupeň narušení jednoho zájmu, tím vyšší musí být stupeň důležitosti jiného v kolizi stojícího zájmu. Jak již nastíněno shora, právě stavební úřad je ze zákona povolán k výkonu preventivní činnosti před vytvářením kolizních stavů, kdy jsou vlastníci sousedních nemovitostí stavby obtěžováni imisemi z provozu stavby nad míru přiměřenou místním a typovým poměrům. Takové již nastalé kolizní stavy lze následně totiž řešit pouze cestou soukromoprávní (§ 1013 odst. 2 občanského zákoníku: jsou-li imise důsledkem provozu závodu nebo podobného zařízení, který byl úředně schválen, má soused právo jen na náhradu újmy v penězích, i když byla újma způsobena okolnostmi, k nimž se při úředním projednávání nepřihlédlo. To neplatí, pokud se při provádění provozu překračuje rozsah, v jakém byl úředně schválen.).
29. Daná věc je specifická tím, že urgentní příjem nemocnice je v podstatě předsunut před oplocený areál nemocnice. V důsledku vzdálenosti cca 15 m mezi budovou urgentního příjmu a nemovitostí žalobce (dle údaje žalobce se jedná pouze o 12 m), což podobně platí i pro ostatní vlastníky blízkých nemovitostí v ulici J. a J. K., se tyto nemovitosti a jejich uživatelé stávají, jak vyslovil žalobce při jednání soudu dne 11. 12. 2019 „součástí areálu nemocnice.“ Dle rozhodnutí stavebního úřadu, bude ulicí J. a J. K. veden pouze příjezd sanitek rychlé záchranné služby, sanitek běžné dopravy a zásobování s tím, že sanitky

běžné přepravy budou odjíždět přes areál nemocnice. Dle podkladů poskytnutých pověřeným zástupcem nemocnice bude počet sanitních vozů 78 - 92 denně, předpokládané navýšení počtu přijíždějících sanitek činí 35 - 40 denně (str. 17 rozhodnutí stavebního úřadu). Za takové skutkové situace, byť důležitost vybudování urgentního příjmu je společenskou nutností a prioritou regionu, což krajský soud ani žalobce nesporně ani nikterak nezlehčuje, je třeba věnovat kvalitě prostředí žalobce a rovněž tak ostatních vlastníků sousedních nemovitostí zvýšenou pozornost a zvolit takové řešení, které bude efektivní a současně bude minimálně narušovat kvalitu prostředí žalobce a ostatních vlastníků sousedních nemovitostí. Věc nelze vyřídit obecným konstatováním, že žalobce nemá právo na absolutně neměnnou kvalitu prostředí. Žalobce je zvoleným řešením vystaven zjevnému trvalému rušení nočního klidu v důsledku příjezdu sanitek rychlé záchranné služby a následné další přepravy pacientů, aniž by tyto nežádoucí, byť nezbytné průvodní jevy zamýšlené stavby centrálního urgentního příjmu, byly přímo projektem či podmínkami pro realizaci stavby dle výroku rozhodnutí minimalizovány či potlačeny.

30. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, požadavky na pohodu bydlení (kvalitu prostředí) nelze absolutizovat, neboť určité zatížení okolí způsobuje každá stavba, avšak je spravedlivé požadovat, aby takovéto zatížení snášeli vlastníci sousedních staveb pouze v případě, že je přiměřené poměrům. Zhodnocení vlivu stavby proto nelze zúžit pouze na úvahu, zda výsledek hlukové studie odpovídá hygienickým limitům, nýbrž je třeba přihlédnout ke konkrétnímu způsobu provozu zamýšlené stavby, a to zejména k intenzitě nočního provozu a k intenzitě veškerých doprovodných negativních účinků provozu, jak vyplývá z posledně uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu: „(...) zhodnocení, zda vliv hluku produkovaného povolovanou stavbou nepřipustně snižuje pohodu bydlení, není proto pouze otázkou obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu, nýbrž je věcí autonomního posouzení stavebním úřadem či stěžovatelem po zhodnocení všech relevantních okolností, kterými jsou zejména objektivní výsledky hlukových měření, časový rozsah provozu (...), (pokud jsou okolní stavby užívány zejména k trvalému bydlení, lze zpravidla připustit, že v pracovní dny, kdy se obecně pracuje více než o víkendech, může požadavkům na pohodu bydlení odpovídat vyšší hladina hlukové zátěže než o víkendech či svátcích) a další doprovodné hlukové nebo jiné negativní zatížení (například hluk či spaliny z vyvolané dopravy posilující negativní účinky hluku).“ Dále je v témže rozsudku uvedeno: „Skutečnost, že (...) limitní hodnoty předepsané v § 12 nařízení vlády č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací, ve znění pozdějších předpisů (zejm. odst. 1 a 2 cit. ustanovení), nebyly překročeny, totiž ještě nutně nemusí znamenat, že takto zjištěná hladina hluku vydávaného povolovanou stavbou také splňuje požadavek na pohodu bydlení.“
31. Žalobce přitom správně poukázal na skutečnost, že původní studie počítala s realizací příjezdového tunelu, čímž by došlo k výraznému potlačení imisí, ať už světelných, hlukových či pohledových. Projekt v té podobě, v níž byl schválen, však tento tunel ani jiné srovnatelné řešení neobsahuje. Z obsahu odůvodnění žalovaného rozhodnutí pak lze důvodně usuzovat na to, že od této varianty bylo upuštěno v důsledku technologických problémů s ní spojených (popis tzv. bubnového efektu v žalovaném rozhodnutí na str. 7). Technologické potíže však nelze řešit rezignací na hledání uspokojivého řešení s tím závěrem, že žalobce a ostatní vlastníci sousedních nemovitostí prostě budou vystaveni

uvedeným imisím a budou se s takovým stavem muset smířit. Takové řešení důvodně pociťují jako nespravedlivé a současně nezákonné. Již shora byla zdůrazněna krátká vzdálenost cca 15 m (dle žalobce 12 m) mezi zamýšlenou budovou centrálního urgentního příjmu a protilehlými rodinnými domy v ulici J. a J. K. Jedná se o vzdálenost, při níž je běžný člověk schopen rozpoznat vcelku detailním způsobem dění na jejím opačném konci. Proto nelze akceptovat navozený stav, kdy se uživatelům rodinných domů bude i mimoděk nabízet pohled na realizaci urgentního příjmu pacientů. Uvedené imise snižující kvalitu prostředí žalobce přitom nelze zaměňovat s pohledy směrem od budovy urgentního příjmu k rodinným domům, nýbrž jde o imise působené provozem zamýšlené stavby, tj. o veškeré její průvodní jevy, včetně nedostatečného vizuálního odklonění konkrétních realizací příjmu pacientů, kterým budou objektivně při zvoleném řešení vlastníci a uživatelé rodinných domů vystaveni. Vyvstává zde však i etická otázka ochrany pacientů s akutními resp. neodkladnými zdravotními potížemi, kteří jsou předáváni na urgentní příjem, a to otázka jejich ochrany před případnými náhodnými či záměrnými pohledy nezúčastněných osob. Nejedná se přitom o poskytování tzv. přednemocniční péče, tj. péče v terénu, kdy takovou ochranu pacientů již z povahy věci zajistit nelze. Takové dostatečně konkrétní úvahy však soud v žalovaném rozhodnutí a rovněž v rozhodnutí stavebního úřadu postrádá. Již pro uvedený nedostatek důvodů nemůže rozhodnutí žalovaného v soudním přezkumu zákonnosti obstát.

32. Krajský soud dále připomíná a zdůrazňuje, že uložená náhradní výsadba celkem 9 kusů javorů červeného před budovou centrálního urgentního příjmu nebyla opatřením cíleným k zabránění uvedených hlukových a pohledových emisí. Tato výsadba byla uložena podle § 8 odst. 6 o ochraně přírody a krajiny ve výroku rozhodnutí stavebního úřadu (bod 2. podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavebního záměru) s ohledem na nutnost vykácení 6 jasanů pro realizaci stavby a s ohledem na závazné stanovisko odboru životního prostředí Městského úřadu Ústí nad Orlicí ze dne 26. 2. 2018. V tomto závazném stanovisku nebyla posuzována role náhradní výsadby jakožto případné pohledové či zvukové bariéry, nýbrž byla řešena náhrada za kácením vzniklou ekologickou újmu podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Před realizací výstavby lemovala jasanová alej jednostranně „klidnou ulici J. a J. K.,“ ke které přiléhá areál nemocnice. „Realizace stavby centrálního příjmu a s tím související nová organizace provozu v nemocnici významně zasáhne jmenovanou ulici nejen zvýšenou dopravou, ale také vykácením převážné většiny vzrostlých stromů“ (str. 11 rozhodnutí stavebního úřadu). Náhradní výsadba byla posouzena z hlediska významu stromů pro hospodaření s vodou v místě, z hlediska významu pro snižování prašnosti, z hlediska estetiky a chemického složení vzduchu. Ve vztahu k hluku bylo pouze uvedeno, že „pocitově snižují úroveň hluku.“ Dále stavební úřad z tohoto závazného stanoviska výslovně uvedl: „(...) je také nutné po vykácení jasanů provést v ulici novou výsadbu, která časem alespoň částečně nahradí stávající dřeviny.“ A dále uvedl, že: „Javory s barevnými listy menšího vzrůstu částečně „odlehčí“ dopravně intenzivně využívanou ulici.“ Tedy pro posouzení náhradní výsadby jako zvukové a pohledové bariéry nebylo toto závazné stanovisko orgánu ochrany přírody (s ohledem na kompetenci tohoto orgánu ani nemohlo) dostatečným podkladem, který by obsahoval potřebná objektivní posouzení, na jejichž základě by mohl stavební úřad a následně žalovaný učinit závěr o tom, že dosázené stromy budou plnit funkci dostatečné pohledové a zvukové bariéry. Žalovaný této výsadbě listnatých stromů tuto funkci připsal až v odůvodnění svého rozhodnutí. Nezabýval se však tím aspektem, že se jedná o listnaté

stromy, čímž je tato případná funkce stromů po významnou část roku oslabena, a nezabýval se ani tím, za jak dlouho tuto funkci budou stromy plnit s ohledem na jejich stáří a vzrůst v době provedení náhradní výsadby. S ohledem na uvedené je tak uvedená argumentace žalovaného neudržitelná.

33. Stejně tak se nelze ztotožnit s názorem, že je na žalobci a případně na ostatních uživatelích dotčených nemovitostí, aby sami provedli taková opatření, která by nežádoucím obtěžováním zabránila (str. 21 rozhodnutí stavebního úřadu.) Taková opatření lze totiž požadovat na ostatních účastnících řízení pouze v případě, že se bude jednat o obtěžování pohybující se v míře obvyklé typovým a místním poměrům. O takový případ však v dané věci nejde. Žalovaný ani netvrdil, že by bylo obvyklé, že centrální příjmy oblastní nemocnice, tedy včetně urgentního příjmu, jsou předsunuty před vlastní oplocený areál a že v podstatě navazují na zástavbu rodinných domů. Pokud jde o místní poměry, pak již z rozhodnutí stavebního úřadu, jak citováno shora, vyplynulo, že se dosud jednalo o klidnou ulici J. a J. K., a že v důsledku vybudování zamýšlené stavby dojde k intenzivnímu nárůstu dopravy. Obecně lze sice souhlasit s názorem stavebního úřadu, že účastníci řízení nejsou příslušní k omezení práv užívání veřejných komunikací (str. 19 rozhodnutí stavebního úřadu), nicméně tímto výrokem není vypořádána námitka, že dojde k zintenzivnění dopravy, konkrétně k intenzivním příjezdům sanitek, což ostatně, jak uvedeno, stavební úřad připustil, a že si taková situace žádá nalezení řešení, které, byť může být finančně náročné, bude efektivní a současně uspokojivé z hlediska oprávněných zájmů ostatních účastníků řízení.
34. Z důvodů popsaných shora krajský soud uzavřel, že se žalovaný nedostatečně zabýval ochranou kvality prostředí žalobce. Krajský soud proto žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Pro úplnost krajský soud uvádí, že si je vědom právní úpravy obsažené v 94 odst. 5 stavebního zákona, podle které, dojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává; to neplatí, bylo-li zrušeno územní rozhodnutí pro záměr, pro který bylo vydáno závazné stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.
35. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci (§ 60 odst. 1 s.ř.s.), když plně úspěšným byl žalobce. Žalobci byla proto přiznána proti žalovanému náhrada nákladů řízení za dva a půl úkonu právní služby (příprava a převzetí věci, účast na soudním jednání dne 11. 12. 2019, účast na vyhlášení rozsudku dne 18. 12. 2019) - 3100 Kč za jeden úkon právní služby a tři režijní paušály - 300 Kč za jeden paušál /§ 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, zvýšeno o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.), a dále byly žalobci přiznány náklady soudního poplatku za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Celkem tak bylo žalobci proti žalovanému přiznáno na nákladech řízení 13 466,50 Kč. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 18. prosince 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu